

Sygn. akt III AUa 844/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lutego 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach

Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSA Marek Procek (spr.)
Sędziowie	SSA Jolanta Pietrzak SSA Marek Żurecki
Protokolant	Elżbieta Szewczyk

po rozpoznaniu w dniu 22 lutego 2019 r. w Katowicach

sprawy z odwołania J. R.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o wysokość świadczenia

na skutek apelacji ubezpieczonej J. R.

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w Katowicach z dnia 15 marca 2018 r. sygn. akt XI U 1062/17

oddala apelację.

/-/SSA J.Pietrzak /-/SSA M.Procek /-/SSA M.Żurecki

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt III AUa 844/18

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 15 marca 2018r. Sąd Okręgowy w Katowicach oddalił odwołania ubezpieczonej J. R. od decyzji organu rentowego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. z dnia 10 stycznia 2017r. (wydanej w wykonaniu pkt 1 wyroku tegoż Sądu z dnia 21 listopada 2016r., sygn. akt XI U 1279/15) przeliczającej - określoną w art. 24 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2016r. poz. 887 - dalej jako ustawa emerytalna) - emeryturę ubezpieczonej od dnia 1 listopada 2011r. (czyli od daty, od której przyznano świadczenie) oraz decyzji organu rentowego z dnia 11 maja 2017r. (wydanej

w wykonaniu pkt 2 opisanego wyżej wyroku) przeliczającej - określoną w art. 29 ustawy emerytalnej, w oparciu o wnioski z dnia 7 grudnia 2015r. - emeryturę ubezpieczonej poprzez wskazanie, że emerytura określona w art. 24 ustawy emerytalnej jest korzystniejsza.

Sąd Okręgowy ustalił, iż ubezpieczona J. R., urodzona w dniu (...) (na podstawie decyzji z dnia 29 marca 2007r.) od 1 marca 2007r. nabyła prawo do emerytury, na podstawie art. 29 ustawy emerytalnej. Do ustalenia wysokości emerytury uwzględniono podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia, wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 65,96%. Kwota bazowa w dacie przyznania świadczenia wynosiła 2.059,92 zł. Przy ustalaniu wysokości emerytury organ rentowy uwzględnił 26 lat i 2 miesiące okresów składkowych oraz 3 lata i 10 miesięcy okresów nieskładkowych. Emerytura została ustalona na kwotę 933 zł. Przedmiotowe świadczenie kolejnymi decyzjami było waloryzowane.

Po przeprowadzeniu wewnętrznego postępowania wyjaśniającego, pismem z dnia 4 maja 2007r. organ rentowy poinformował ubezpieczoną o możliwości doliczenia do stażu pracy okresów od: 6 listopada 1999 r. do 31 grudnia 1999r., od 26 stycznia 2000r. do 30 kwietnia 2000r. oraz od 1 czerwca 2000r. do 9 lutego 2002r., czyli okresów prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej, po uregulowaniu składek za te okresy.

W dniu 29 listopada 2011r. ubezpieczona złożyła w organie rentowym wnioski o przyznanie emerytury w trybie art. 24 ustawy emerytalnej. W wyniku rozpoznania tego wniosku decyzją z dnia 27 grudnia 2011r. organ rentowy przyznał ubezpieczonej wnioskowaną emeryturę. Wysokość przyznanego świadczenia została ustalona na podstawie art. 26 ustawy emerytalnej. Zatem podstawę obliczenia emerytury stanowiły: kwota składek na ubezpieczenie emerytalne oraz kwota kapitału początkowego z uwzględnieniem waloryzacji składek i kapitału początkowego zaewidencjonowanych na koncie do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury.

Do ustalenia wysokości emerytury ubezpieczonej organ rentowy przyjął kwotę składek zaewidencjonowanych na koncie, z uwzględnieniem waloryzacji w łącznej kwocie 9.562,09 zł, kwotę zwaloryzowanego kapitału początkowego 355.141,15 zł oraz średnie dalsze trwanie życia tj. 244,90 miesięcy. Kwota emerytury obliczona w oparciu o powyższe dane wyniosła 1.489,19 zł. Emerytura była świadczeniem zaliczkowym. Organ rentowy wskazał, że wysokość emerytury może ulec zmianie po otrzymaniu informacji o wyjaśnieniu nieprawidłowości w rozliczeniach i okresach podlegania ubezpieczeniu.

Na skutek rozpatrzenia odwołania ubezpieczonej od decyzji z dnia 28 grudnia 2011r. w przedmiocie przeliczenia emerytury, potraktowanego przez organ rentowy, jako wnioski ubezpieczonej o doliczenie do stażu pracy okresów prowadzenia działalności gospodarczej,

za które ubezpieczona dokonała spłaty zaległych składek, organ rentowy ponownie przeprowadził postępowanie wyjaśniające w przedmiocie okresów, za które opłacono składki. W wyniku postępowania wyjaśniającego do stażu pracy ubezpieczonej organ rentowy doliczył okresy: od stycznia 2000r. do grudnia 2000r., czerwiec 2001r. oraz listopad 2001r.,

a także częściowo listopad 1999r., styczeń 2001r. i grudzień 2001r. Skutkiem powyższego, było wydanie przez organ rentowy decyzji z dnia 6 czerwca 2012r., w której przeliczono emeryturę ubezpieczonej. Do ustalenia wysokości emerytury ubezpieczonej organ rentowy przyjął kwotę składek zaewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji

w łącznej kwocie 9.562,09 zł, kwotę zwaloryzowanego kapitału początkowego 355.141,15 zł oraz średnie dalsze trwanie życia w wymiarze 244,90 miesięcy. Kwota emerytury obliczona w oparciu o powyższe dane wyniosła 1.489,19 zł. Od 1 lipca 2012r. - po waloryzacji - kwota emerytury wyniosła 1.521,14 zł.

Decyzją z dnia 6 czerwca 2012r. oraz pismem z dnia 11 czerwca 2012r. organ rentowy poinformował ubezpieczoną, że ponieważ wysokość emerytury ustalonej w oparciu o art. 29 ustawy emerytalnej, przy stażu pracy wynoszącym 27 lat, 3 miesiące i 28 dni okresów składkowych oraz 3 lata, 10 miesięcy i 23 dni okresów nieskładkowych, wynosząca

po waloryzacji 1.349,02 zł, jest niższa od emerytury przyznanej w trybie art. 24 decyzją z dnia 27 grudnia 2011r. wynoszącej 1 489,19 zł, ubezpieczonej wypłacane będzie świadczenie korzystniejsze, zaś ustalony staż pracy pozostaje bez wpływu na wysokość wypłacanego świadczenia ustalonego na podstawie art. 26 ustawy emerytalnej.

Po wyjaśnieniu nieprawidłowości na koncie ubezpieczonej, decyzją z dnia 17 kwietnia 2015r. organ rentowy przeliczył emeryturę ubezpieczonej (emerytura przyznana w trybie art. 24 ustawy) od dnia 1 listopada 2011r. (tj. od daty, od której przyznano świadczenie). Podstawę obliczenia emerytury stanowiła kwota składek na ubezpieczenie emerytalne oraz kwota kapitału początkowego, z uwzględnieniem waloryzacji składek i kapitału początkowego zaewidencjonowanych na koncie do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury. Emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę. Do obliczenia wysokości emerytury organ rentowy przyjął: kwotę zwaloryzowanego kapitału początkowego w wysokości 355.141,15 zł; kwotę składek zaewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji w kwocie 12.404,48 zł oraz średnie dalsze trwanie życia 244,90 miesiące. Wyliczona emerytura wyniosła 1.500,80 zł. Po kolejnych waloryzacjach wysokość emerytury od dnia 1 marca 2015r. wynosi 1 696,82 zł. Przeliczając świadczenie, organ rentowy obliczył i wypłacił ubezpieczonej stosowne wyrównanie.

W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczona domagała się zmiany decyzji poprzez ponowne przeliczenie wysokości emerytury od miesiąca przyznania świadczenia, tj. od 1 marca 2007r. oraz prawidłowego jej zwaloryzowania. Wywodziła, że przy dotychczasowym wyliczeniu emerytury organ rentowy nieprawidłowo zastosował wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury i kwotę bazową. Ta nieprawidłowość, w ocenie ubezpieczonej, istniała od pierwszej decyzji, przyznającej prawo do emerytury.

Celem wyjaśnienia spornej kwestii, Sąd Okręgowy w sprawie o sygn. akt XI U 1279/15, rozpoznając powyższe odwołanie, przeprowadził postępowanie dowodowe, dopuszczając dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu emerytur i rent na okoliczność wyliczenia wysokości świadczenia emerytalnego ubezpieczonej J. R. za okres od 1 listopada 2011r., na podstawie dokumentów zawartych w aktach organu rentowego. W opinii z dnia 16 października 2015r. biegła sądowa M. G. - na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach ZUS - ustaliła wysokość świadczenia emerytalnego odwołującej za okres od 1 listopada 2011r. Ponieważ, zgodnie z art. 26 i art. 25 ustawy emerytalnej, część emerytury przyznanej od 1 listopada 2011r. stanowi zwaloryzowana wysokość kapitału początkowego, ustalonego zgodnie z art. 173-175 ustawy emerytalnej, biegła w pierwszej kolejności dokonała weryfikacji wysokości kapitału początkowego ustalonego przez organ rentowy i ustaliła, po pierwotnym ustaleniu wymiarów okresów składkowych i nieskładkowych oraz wynagrodzeń, że wysokość kapitału początkowego z 10 najkorzystniejszych lat przed 1 stycznia 1999r. wyniosła 81,41%, zaś wysokość kapitału początkowego z 20 najkorzystniejszych lat z okresu od 1971r. do 1998r. wyniosła 66,00%. Po waloryzacji za II kwartał 2011r. kapitał początkowy wyniósł 355.141,15 zł, zatem organ rentowy prawidłowo ustalił wartość kapitału początkowego decyzją z dnia 13 grudnia 2011r. Z wyliczeń biegłej wynika nadto, że nawet w przypadku przeliczenia z uwzględnieniem przepisów art. 2 ustawy z dnia 21 czerwca 2013r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z FUS (obowiązującej od 1 października 2010r.), najkorzystniejszy pozostaje wskaźnik ustalony w 2011r., gdyż zgodnie z przeliczeniem wynikającym z w/w przepisów, podstawa wymiaru ustalona z 20 najkorzystniejszych lat z okresu od 1971r. do 1989r. wyniosła 66,12%, a z 10 kolejnych najkorzystniejszych lat przed 1 stycznia 1999r. wyniosła 66,12%. W następnej kolejności biegła przystąpiła do ustalenia części składkowej emerytury od 1 stycznia 1999r., ale ze względu na brak dokumentów, z których wynikałaby wysokość zaewidencjonowanych i przyjętych przez ZUS składek oraz sposób waloryzacji, nie była w stanie zweryfikować poprawności wyliczeń organu rentowego. Przy przyjęciu części składkowej za organem rentowym na kwotę 12.404,48 zł, wyliczenie wysokości świadczenia w zaskarżonej decyzji było prawidłowe.

W opinii uzupełniającej z dnia 13 stycznia 2016r. biegła wskazała, że organ rentowy nie kwestionuje wyliczeń biegłej dotyczących wysokości waloryzowanego kapitału początkowego ustalonego na dzień 1 listopada 2011r. decyzją z dnia 17 kwietnia 2015r. oraz wysokości samej emerytury. Biegła wskazała, że po dokonaniu waloryzacji składek zaewidencjonowanych od 1 stycznia 1999r., w oparciu o wskaźniki, którymi przeprowadzona została również waloryzacja kapitału początkowego z wyjątkiem wskaźnika za 1999r., zwaloryzowana w ten sposób przez nią wysokość składek jest wyższa, niż wskazana w zaskarżonej decyzji i po waloryzacji za I kwartał 2011r. wynosi 19.986,38 zł. W związku z tym, wysokość emerytury, obliczonej zgodnie z art. 26 ustawy emerytalnej, z uwzględnieniem wysokości składek wskazanych w piśmie z dnia 2 grudnia 2015r. powinna zostać, zdaniem biegłej, ustalona w oparciu o następujące dane: kapitał początkowy w kwocie 355.141,15 zł, zwaloryzowane składki 19.986,38 zł oraz średnie dalsze trwanie życia 244,90 miesięcy i na dzień 1 listopada 2011r. wynosić 1.531,76 zł.

Wyrokiem z dnia 21 listopada 2016r. (XI U 1279/15), Sąd Okręgowy w Katowicach zmienił decyzję z dnia 17 kwietnia 2015r. w ten sposób, że ustalił wartość emerytury ubezpieczonej na 1 listopada 2011r. na kwotę 1.531,76 zł, a w pozostałym zakresie odwołanie oddalił. W punkcie 3 wyroku wniosok ubezpieczonej z 7 grudnia 2015r. o ustalenie emerytury z uwzględnieniem kwot wynagrodzenia za lata 1973-1976, wynikających z legitymacji ubezpieczeniowej, przekazał do rozpoznania Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S..

Wykonując pkt 1 powyższego wyroku, organ rentowy zaskarżoną decyzją z dnia 10 stycznia 2017r., przeliczył - określoną w art. 24 ustawy emerytalnej - emeryturę ubezpieczonej od dnia 1 listopada 2011r., zgodnie z powołanym wyrokiem.

Ponadto, wykonując punkt 3 wyroku (w oparciu o wniosek ubezpieczonej z dnia 7 grudnia 2015r.), poprzez ustalenie emerytury z uwzględnieniem kwot wynagrodzenia za lata 1973-1976, wynikających z legitymacji ubezpieczeniowej, organ rentowy:

- w decyzji z dnia 3 kwietnia 2017r. (nieobjętej odwołaniem w niniejszym postępowaniu) przeliczył - określoną w art. 24 ustawy emerytalnej - emeryturę ubezpieczonej od dnia 1 stycznia 2017r. (od miesiąca, w którym ubezpieczona złożyła dokumenty);

- w zaskarżonej decyzji z dnia 11 maja 2017r. przeliczył - określoną w art. 29 ustawy emerytalnej - emeryturę ubezpieczonej poprzez wskazanie, że emerytura określona w art. 24 ustawy emerytalnej jest korzystniejsza.

Organ rentowy wskazał, iż podstawę obliczenia emerytury określonej w art. 24 ustawy emerytalnej stanowiła kwota składek na ubezpieczenie emerytalne oraz kapitału początkowego, z uwzględnieniem waloryzacji składek i kapitału początkowego zaewidencjonowanych na koncie do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury. Emerytura została wyliczona jako równowartość kwoty, będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę. Do obliczenia wysokości emerytury organ rentowy przyjął: kwotę zwaloryzowanego kapitału początkowego w wysokości 355.141,15 zł; kwotę składek zaewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji 19.986,38 zł oraz średnie dalsze trwanie życia - 244,90 miesiące. Wyliczona emerytura wyniosła 1.531,76 zł. Po kolejnych waloryzacjach wysokość emerytury od dnia 1 marca 2017r. wynosi 1.733,69 zł.

W odwołaniu od powyższych decyzji ubezpieczona domagała się ich zmiany poprzez ponowne przeliczenie wysokości emerytury od miesiąca przyznania świadczenia, czyli od 1 marca 2007r. Wywodziła, że przy dotychczasowym wyliczeniu emerytury organ rentowy nieprawidłowo zastosował wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury i kwotę bazową. Ta nieprawidłowość, w ocenie ubezpieczonej, istniała od pierwszej decyzji, przyznającej prawo do emerytury.

W toku postępowania ubezpieczona powoływała się na przedłożenie nowych dokumentów - druków Rp-7 (k. 14 a.s.), które jej zdaniem mają wpływ na wysokość jej świadczenia i domagała się uchylecia decyzji przyznającej jej emeryturę z dnia 29 marca 2007r. Organ rentowy wskazał, że wysokość wyliczonej emerytury w oparciu o art. 53 ustawy emerytalnej, z uwzględnieniem zarobków ubezpieczonej za okres od 1973r. do 1976r. wynosi (wzrost w okresie od 1972r. do 1998r. z 20 najkorzystniejszych lat - 71,43%) brutto 1.427,77 zł. Wobec powyższego, nadal najkorzystniejsza dla ubezpieczonej jest emerytura obliczona zgodnie z art. 26 ustawy emerytalnej z wyliczenia kapitału początkowego z zarobków z okresu od 1979r. do 1988r. - wzrost 81,42% i wynosi 1.782,23 zł. Ubezpieczona zarzucała również organowi rentowemu błędne wyliczenie wynagrodzenia za 1974r., które powinno wynosić 38.220 zł, a nie jak przyjął organ rentowy - 25.284 zł. Organ rentowy w piśmie z dnia 14 lutego 2018r. wyjaśnił, że wynagrodzenie za wspomniany rok zostało przyjęte z przedłożonego druku Rp-7, natomiast za jeden miesiąc pracy w S.M. Zaczęło organ przyjął minimalne wynagrodzenie, ponieważ brak jest co do tego roku informacji w przedłożonych dokumentach, a widnieje tam tylko wynagrodzenie za 1975r.

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o dokumenty zgromadzone w aktach organu rentowego oraz zgromadzone w toku postępowania.

Według Sądu Okręgowego, sporna kwestia w niniejszej sprawie sprowadzała się do rozstrzygnięcia, czy organ rentowy prawidłowo odmówił ubezpieczonemu prawa do przeliczenia podstawy wymiaru świadczenia, przy zastosowaniu art. 111 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Zaskarżona decyzja została wydana przez organ rentowy w wykonaniu wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 21 listopada 2016r., w sprawie o sygn. akt XI U 1279/15, w którym w punkcie 1 wskazano, że emerytura ubezpieczonej powinna wynosić na dzień 1 listopada 2011r. 1.531,76 zł. Powyższy wyrok nie został zaskarżony przez żadną ze stron i stał się prawomocny dnia 11 stycznia 2017r. Z kolei, zaskarżoną decyzją z dnia 10 stycznia 2017r. organ rentowy przeliczył ubezpieczonej emeryturę, przyjmując kwotę 1.531,76 zł na dzień 1 listopada 2011r., a więc dokładnie taką, jak w wydanym wyroku. Wobec tego, Sąd Okręgowy stwierdził, że organ rentowy prawidłowo wykonał wyrok z dnia 21 listopada 2016r.

Następnie wniosek zawarty w punkcie 3 wyroku organ rentowy rozpatrzył decyzją z dnia 4 grudnia 2017r., od której ubezpieczona złożyła odwołanie, które jest przedmiotem rozpoznania Sądu Okręgowego w innej sprawie.

Pozostałe zarzuty ubezpieczonej zawarte w odwołaniu i w dalszych pismach - w ocenie Sądu Okręgowego - powtarzają się z tymi, które ubezpieczona podnosiła w sprawie o sygn. akt XI U 1279/15, a które nie zostały uwzględnione poprzez oddalenie odwołania ubezpieczonej w pozostałym zakresie. Zgodnie z art. 365 § 1 k.p.c., orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby. W oparciu o treść art. 365 § 1 k.p.c., sąd jest związany nie tylko wyrokiem wydanym w innej sprawie, ale także ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę prawomocnego rozstrzygnięcia. Wobec powyższego, Sąd Okręgowy w niniejszej sprawie nie może w zakresie tych samych kwestii czynić odmiennych ustaleń od przyjętych przez Sąd w sprawie o sygn. akt XI U 1279/15. Odwołująca co prawda przedłożyła organowi rentowemu nowe dokumenty (druki Rp-7), jednakże nie mają one wpływu na wysokość świadczenia przysługującego ubezpieczonej, ponieważ nadal najkorzystniejszą emeryturą jest dla niej emerytura wyliczona na podstawie art. 26 ustawy emerytalnej, jak to uczynił

organ rentowy w zaskarżonej decyzji. Poza tym, ubezpieczona nie przedłożyła żadnych innych dokumentów, które miałyby wpływ na wysokość jej świadczenia emerytalnego.

Mając powyższe na uwadze przedstawione okoliczności, Sąd Okręgowy na podstawie powołanych przepisów i art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., oddalił odwołanie.

W apelacji od zaprezentowanego rozstrzygnięcia ubezpieczona zarzuciła Sądowi pierwszej instancji:

- naruszenie prawa procesowego i materialnego w niewyjaśnieniu okoliczności istotnej dla rozstrzygnięcia sprawy dotyczącej m.in. ustalenia czy okresy zatrudnienia i wynagrodzenia wykazane w legitymacji ubezpieczeniowej ubezpieczonej J. R. mają wpływ i jaki wpływ na podwyższenie wysokości ustalenia świadczenia emerytalnego;

- niewyjaśnienie okoliczności dotyczących nieujawnienia i niedołączenia przez ZUS (a będących w posiadaniu ZUS) do sprawy o sygn. akt XI U 1062/17 Sądu Okręgowego w Katowicach i sprawy o sygn. akt XI U 1279/15 Sądu Okręgowego w Katowicach dokumentów złożonych w dacie 5 sierpnia 1999r. przez ubezpieczoną J. R.

w związku z jej wnioskiem ZUS Rp-1 wraz z załącznikiem ZUS Rp-6 o rentę z tytułu niezdolności do pracy złożonym do ZUS wraz z załączonymi kopiami z legitymacji ubezpieczeniowej za okres pracy od 1 sierpnia 1971r. do 31 grudnia 1979r. i świadectwami pracy od pracodawców;

- naruszenie przepisu art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny materiału dowodowego i sprzeczności poczynionych ustaleń faktycznych z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, poprzez uznanie stanowiska ZUS, że wynagrodzenia wykazane w legitymacji ubezpieczeniowej ubezpieczonej J. R. pozostają bez wpływu na wysokość świadczenia oraz to, że okres od 1973r. do 1976r. był badany przez biegłą w opinii z dnia 16 października 2015r. w postępowaniu o sygn. akt XI U 1279/15;

- niewyjaśnienie okoliczności nieujawnienia i niedołączenia dla biegłej, celem sporządzenia opinii, dokumentów złożonych do ZUS przez ubezpieczoną J. R.

w dniu 5 sierpnia 1999r., dotyczących wniosku o rentę z tytułu niezdolności do pracy.

Z powodu niedołączenia wymienionych dokumentów przez ZUS (wniosku ZUS Rp-6

i wniosku Rp-1 złożonych dnia 5 sierpnia 1999r. do ZUS), opinia biegłej z dnia

16 października 2015r. - na którą to opinię powołuje się ZUS w piśmie z dnia 15 lutego 2018r. - nie jest miarodajna.

Do sporządzenia opinii biegłą nie otrzymała z ZUS pełnej dokumentacji dotyczącej ubezpieczonej J. R. z okresów za lata od 1971

do 1979 i przyjęła najniższe wynagrodzenie z art. 15 ustawy o emeryturach i rentach z FUS;

- niewyjaśnienie okoliczności, dla których ZUS Oddział D. błędnie ustalił i wyliczył świadczenie emerytalne na dzień 1 kwietnia 2007r. i wydał nieprawidłową decyzję o przyznaniu emerytury z dnia 29 marca 2007r. Do w/w obliczenia świadczenia emerytalnego nie zaliczył okresów z okresu od 1971r. do 31 grudnia 1979r. i kwot wynagrodzeń, wykazanych w legitymacji ubezpieczeniowej, które to dokumenty ZUS posiadał w swoich archiwach już od 5 sierpnia 1999r.

W oparciu o przedstawione zarzuty, apelująca wniosła o:

- uchylenie i zmianę decyzji emerytalnej ZUS o przyznaniu emerytury z dnia 29 marca 2007r. (gdzie wskaźnik wysokości podstawy wymiaru obliczono z zaniżonych wynagrodzeń) i prawidłowe jej przeliczenie, zgodnie z dokumentacją przekazaną do ZUS już w dniu

5 sierpnia 1999r. i dokumentacją przekazaną do ZUS w dniu 1 marca 2007r., gdyż zmiana wysokości składek za okresy od 1971r. do 1999r., wpływa na wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury ustalonej w oparciu o art. 15 ustawy

o emeryturach i rentach, jest jednoznaczna i ma istotny wpływ na przeliczenie wysokości emerytury przyznanej w 2007r. dla ubezpieczonej J. R.;

- przeliczenie ponowne kapitału początkowego ZUS i ustalenie emerytury w oparciu o art. 26 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Sąd Apelacyjny ustalił i zważył, co następuje:

Przyjmując ustalenia poczynione przez Sąd pierwszej instancji jako własne uznał, że apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Odnosząc się do treści apelacji wskazać należy, iż w postępowaniu sądowym, wywołanym odwołaniem od decyzji organu rentowego, zgodnie z systemem orzekania

w sprawach z tego zakresu, sąd rozstrzyga o prawidłowości zaskarżonej decyzji. Sąd nie działa w zastępstwie organu rentowego, w związku z czym nie ustala kwestii nieobjętych zakresem decyzji i jego rozstrzygnięcie odnosi się wyłącznie do zaskarżonej decyzji. Należy przy tym powtórzyć za Sądem Najwyższym, iż przeniesienie sprawy na drogę sądową przez wniesienie odwołania od decyzji organu rentowego ogranicza się do okoliczności uwzględnionych w decyzji, a między stronami spornych. Poza tymi okolicznościami,

spór sądowy nie może zaistnieć. Przed sądem ubezpieczony może żądać jedynie

korekty stanowiska zajętego przez organ rentowy i wykazywać swoją rację, odnosząc się

do przedmiotu sporu objętego zaskarżoną decyzją, natomiast nie może żądać czegoś, o czym organ rentowy nie decydował (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 września 2017r.,

II UK 413/16). Zatem kontrolna rola sądu musi korespondować z zakresem rozstrzygnięcia dokonanego w decyzji administracyjnej, bowiem zgodnie z systemem orzekania w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, w postępowaniu wywołanym odwołaniem do sądu pracy i ubezpieczeń społecznych sąd rozstrzyga o prawidłowości zaskarżonej decyzji w granicach jej treści i przedmiotu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 kwietnia 2010r., II UK 309/09).

Powtórzenia wymaga, iż objęte odwołaniami ubezpieczonej decyzje organu rentowego wydane zostały w wykonaniu prawomocnego orzeczenia Sądu Okręgowego w Katowicach.

I tak, bowiem wyrokiem z dnia 21 listopada 2016r. (XI U 1279/15), Sąd Okręgowy

w Katowicach zmienił decyzję z dnia 17 kwietnia 2015r. w ten sposób, że ustalił wartość emerytury ubezpieczonej na 1 listopada 2011r. na kwotę 1.531,76 zł, a w pozostałym zakresie odwołanie oddalił. W punkcie 3 wyroku wniosok ubezpieczonej z 7 grudnia 2015r. o ustalenie emerytury z uwzględnieniem kwot wynagrodzenia za lata 1973-1976, wynikających

z legitymacji ubezpieczeniowej, przekazał do rozpoznania Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S..

Wykonując pkt 1 powyższego wyroku, organ rentowy zaskarżoną decyzją z dnia

10 stycznia 2017r., przeliczył - określoną w art. 24 ustawy emerytalnej - emeryturę ubezpieczonej od dnia 1 listopada 2011r., zgodnie z powołanym wyrokiem. Wypłacił również wyrównanie emerytury za okres od dnia 1 listopada 2011r. do dnia 31 grudnia 2016r. (k. 83).

Ponadto, wykonując punkt 3 wyroku (w oparciu o wniosek ubezpieczonej z dnia

7 grudnia 2015r.), poprzez ustalenie emerytury z uwzględnieniem kwot wynagrodzenia za lata 1973-1976, wynikających z legitymacji ubezpieczeniowej, organ rentowy:

- w decyzji z dnia 3 kwietnia 2017r. (nieobjętej odwołaniem w niniejszym postępowaniu) przeliczył - określoną w art. 24 ustawy emerytalnej - emeryturę ubezpieczonej od dnia 1 stycznia 2017r. (od miesiąca, w którym ubezpieczona złożyła dokumenty);

- w zaskarżonej decyzji z dnia 11 maja 2017r. przeliczył - określoną w art. 29 ustawy emerytalnej - emeryturę ubezpieczonej poprzez wskazanie, że emerytura określona w art. 24 ustawy emerytalnej jest korzystniejsza.

Zarzuty apelacji w ogóle nie przystają do opisanego wyżej przedmiotu tej sprawy, a koncentrują się wyłącznie na podważaniu prawidłowości obliczenia świadczenia emerytalnego wnioskodawczyni, poprzez kwestionowanie zaliczonego przebiegu ubezpieczenia. Istotą niniejszej sprawy jest zaś ocena dokonanej przez organ rentowy:

- przeliczenia - określonej w art. 24 ustawy emerytalnej - emerytury ubezpieczonej od dnia 1 listopada 2011r. (zgodnie z powołanym wyrokiem Sądu Okręgowego);

- przeliczenia (w oparciu o wnioski ubezpieczonej z dnia 7 grudnia 2015r. z uwzględnieniem kwot wynagrodzenia za lata 1973-1976, wynikających z legitymacji ubezpieczeniowej) - określonej w art. 29 ustawy emerytalnej - emerytury ubezpieczonej poprzez wskazanie, że emerytura określona w art. 24 ustawy emerytalnej jest korzystniejsza.

Do materii objętej opisanymi decyzjami apelująca nie składała jakichkolwiek zastrzeżeń. Podnoszone w odwołaniu i apelacji żądania ubezpieczonej o obliczenie emerytury w sposób przez nią wskazany (poprzez uwzględnienie powołanego stażu emerytalnego) nie było przedmiotem zaskarżonej decyzji, ani wyroku wydanego na skutek odwołania.

Postawa procesowa ubezpieczonej wynika z braku akceptacji - wykazywanych jej wielokrotnie przez organ rentowy (w odpowiedziach na odwołania) oraz przez Sąd Okręgowy w Katowicach w uzasadnieniu wyroku z dnia 21 listopada 2016r. (sygn. akt XI U 1279/15) oraz uzasadnieniu zaskarżonego wyroku - różnic cechujących emeryturę określoną w art. 29 ustawy emerytalnej (jej wysokość określana jest na podstawie art. 53 ustawy emerytalnej) i emeryturę określoną w art. 24 ustawy emerytalnej (jej wysokość określana jest na podstawie art. 26 ustawy emerytalnej).

Mając na uwadze przedstawione okoliczności, Sąd drugiej instancji uznał, że apelacja jest bezzasadna i na mocy art. 385 k.p.c. orzekł o jej oddaleniu.

/-/SSA J.Pietrzak /-/SSA M.Procek /-/SSA M.Żurecki

Sędzia Przewodniczący Sędzia

JR